

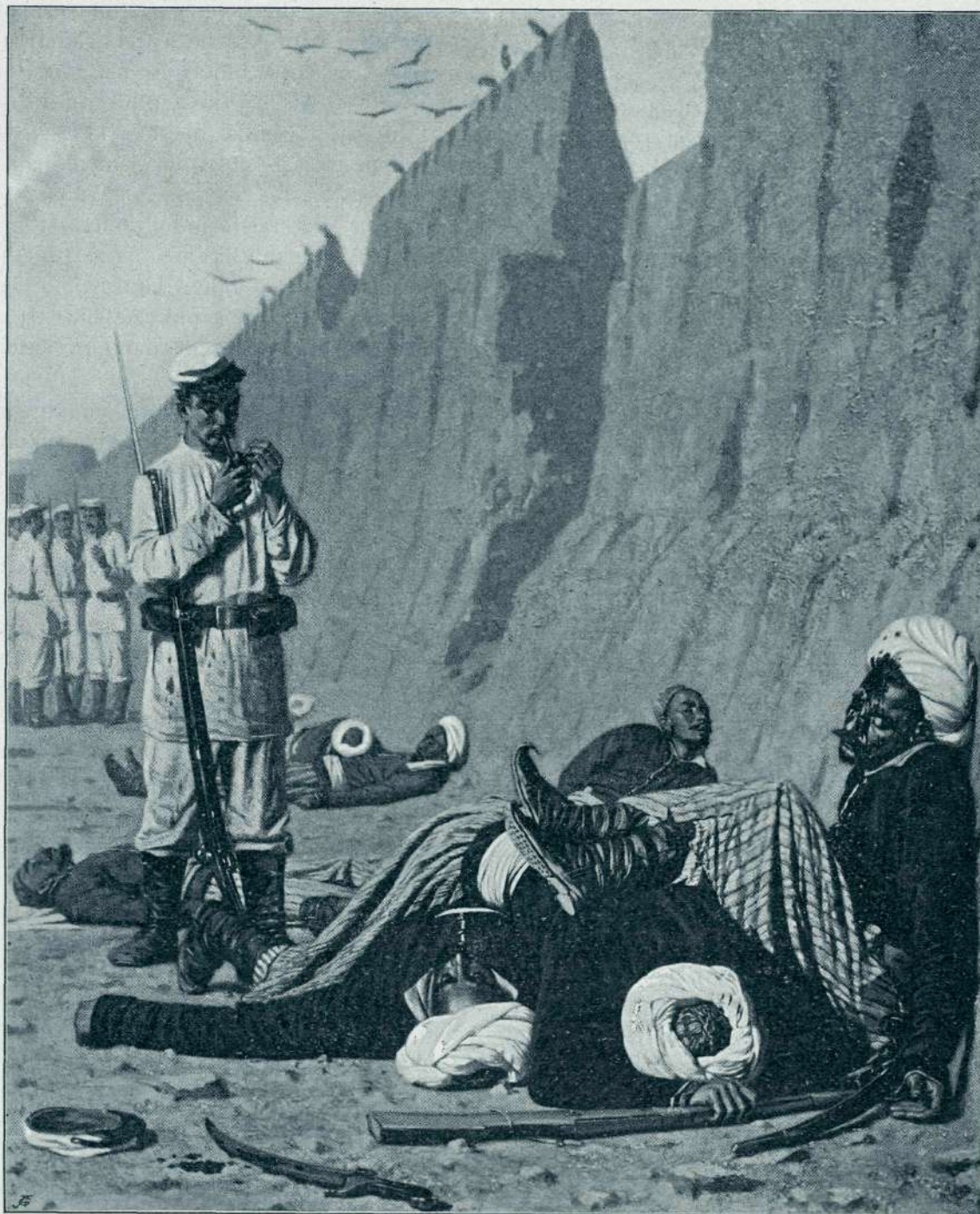
In ona se je še tesneje stisnila k očetu, ga pogladila z desnico po roki in govorila napol šepetaje, napol glasno:

„Kaj morem zato! Pa naj me pusté na miru.“ In njen blede, suhljati obraz je dobil izraz pritajene jeze in skrite mrznje.

„Saj jim vendar ti nagajaš! Tonkovemu —“

„Zakaj mi je pa rekel ‚Polakinca‘!“ — Njene oči so zagorele, kakor oglje med pepelom, kadar završi veter po planjavi.

„To ti je rekel?“ — Stari Polaj je lahno zastokal. Da nima miru ne on, ne njegova

VOJNE TROFEJE.

V. V. VEREŠČAGIN.